Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

СОБАКА — ДРУГ ЛЮДИНИ

перець

№ 15 (769). РІК ВИДАННЯ 41. Ціна 10 коп. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1967

Телеграфне агентство Перця

ДУБОВИЙ УРОК

БОЯРКА Київської обл. (ТАП). Голова тутешньої міськради Ю. О. Кравчук дав учням школи № 2 урок: як різати дуба. Урок відбувся на свіжому повітрі — на території шкільної садиби.

П'ятсот пар дитячих очей здивовано спостерігали, як Ю. О. Кравчук, розчищаючи на садибі ділянку під будівництво житлового будинку для іншої організації, магічним кивком вказівного пальця повалив три дуби, що росли біля школи.

Найближчим часом Ю. О. Кравчук думає дати ще один урок: «Охороняйте і насаджуйте зеленого друга».

ХМАРИ НА ПІДЗЕМНИХ ГОРИЗОНТАХ

ЧЕРНІГІВ. (Наш кор.). На підземних водоносних горизонтах Чернігівського району появилися хмари. За даними синоптиків з Держводінспекції басейну р. Десни та облсанстанції, хмари ці є ознакою циклону, який загрожує змішати чисті артезіанські води з брудними відходами М.-Коцюбинської хлібопекарні та нафтопродуктами зі складу райспоживспілки.

У зоні суворого режиму підземного водозабору, куди загрожують просочитися відходи, оголошено аврал. Держводінспекція двічі в 1966 та 1967 рр. штрафувала голову райспоживспілки т. Карданева за порушення закону про охорону природи. Але штрафів т. Карданев не платить, очисних споруд не будує і складу із зони суворого режиму не переносить.

Циклон наближається.

СУМКА, ПОВНА СЕРДЕЦЬ

Йдеться про розбиті серця сумчан, закоханих у природу, що тішили себе надією посидіти у вільну годину з вудочками на березі річки Сумки. Стараннями керівників Сумського маслозаводу, які зливають у річку відходи виробництва, тут не те що риба, а жаби — і ті вивелись. Зостався лише сморід, від якого слабодухі любителі природи тікають світ за очі. Один тільки сильний духом директор маслозаводу нюхає і навіть не кривиться. Сказано, в здоровому тілі — здоровий дух!..

З ЛЕГЕНД СЕЛА МАРКІВКИ

ТЕПЛИК Вінницької області. (Наш кор.). Серед легенд села Марківки дуже популярна легенда про линів у сметані, за які віддав душу отець благочинний. Панський кучер, — кажуть старі люди, — сам бачив, як з благочинного, котрий об'ївся линами, вилетіла душа.

Усіх, хто тепер хоче поласувати знаменитими линами, приводять в урочище «Стінка» на берег і кажуть: «Ось тут був ставок, де водилися незліченні рибні скарби. Десять років тому вода підмила грунт під шлюзом і втекла разом з рибою. І десять років правління колгоспу ніяк не спроможеться відродити десять гектарів ставу. Хай тільки відродить, ми вас такими линами в сметані почастуємо, які тому благочинному й не снилися. Нам не жалко!»

ОРИГІНАЛЬНИЙ БУДИНОК

СЕМЕНІВКА Полтавської області (ТАП). Недавно тут здано перший експериментальний 16-квартирний будинок. У кожній із квартир б'ють мініатюрні фонтанчики. В одній — з стелі, в іншій — з підлоги. З ванн пороблено маленькі басейни. На стінах, замість штукатурки, Миргородське будівельне управління рекомендує мешканцям вирощувати грибки. Комісією будинок прийнято. В будуправлінні всі задоволені. Навіть начальник управління т. Зволинський. Тільки чомусь мешканці не задоволені.

perec-ua.

perec-ua.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

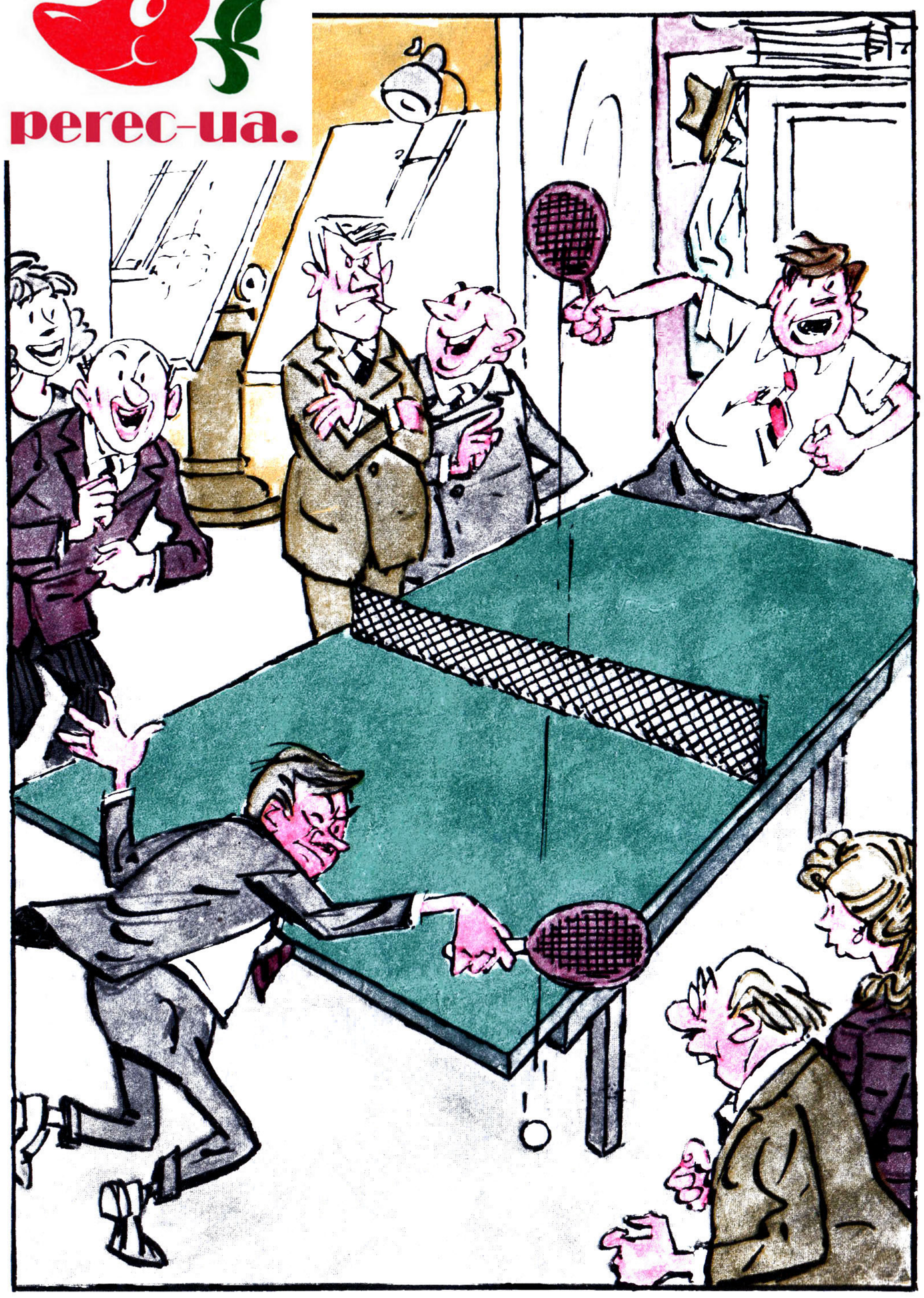

— У Якименка найкраще виходять різані удари на кінець робочого дня.

ІСТОРІЯ З МУХОЮ

(БАЙКА)

Що в лісі Муха? Ет, ні се, ні те,
Як кажуть, і не світить і не гріє.
Та чорт її і в попелі посіє,
На камені нікчемне зілля проросте —
Така уміє лапки скрізь погріти.
А все це так було у них:
Ведмідь узявся премії ділити
Та відзначать умільців лісових,
Їх ловкість і старання.
От Зайцю без вагання
За бистрий біг,
За те, що Куций не жаліє ніг,
Дали качан капусти отакенний —
Солодкий, здоровенний.
Кроту дістався приз,
Бо спритно під землею ліз,
А Білочку відзначили як акробатку.
Ще Равлика за мудру хатку.
Усе законно. Все як слід.
Та ось поморщився Ведмідь,
Немов кислицями набив оскому.
— І ще одна тут... кандидатка є,—
Промимрив, мов жував солому,—
Вона, звичайно, не теє...
Та заодно і їй... якусь відзнаку.
Ви знаєте — про Муху річ.
Затихли всі, печуть, сердеги, раки —
Той нахилився, той надувсь, мов сич.
Ведмідь зітхнув: — Вже продзижчала вуха,
Немає сили слухать.
Що маємо робить?
Обійдемо — не дасть пожить:
А ні заснути, ні поїсти —
У вічі чортом буде лізти.
Сопли. Кривились. Морщили лоби,
Від сорому куйовдили чуби.
І розповзлись, як миші, в гущі лісовій.
А Муха... Ні, дали, дали таки і їй —
Барильце меду в нагороду.
За що? Того ніхто не скаже зроду.

Петро СЛІПЧУК.

Можна і треба

Розповідають люди (а чого люди не розповідають?), що з Гаврилом Петровичем Бевзою та Йосипом Іларіоновичем Бусолом трапилася в столиці прикра історія.

Гаврило Петрович Бевза (це той, котрий голова Рокитнянського міжколгоспбуду) та Йосип Іларіонович Бусол (це той, що працює головним бухгалтером того ж таки міжколгоспбуду) зайшли в одне київське кафе на предмет заморити черв'ячка.

Хто-небудь з дуже догадливих читачів може подумати, що ці вельмишановні товариші трохи перебрали, а воно, звісно, літо, спека, розморило, розвезло, тут тобі міліція, тут тобі протокол, тут тобі й фейлетон.

Ані боже ти мій! Нічого подібного і близько не було. Як голова, так і головбух випили по пляшці ряжанки, з'їли по рогалику, чемно попросили рахунок. Підійшла офіціантка.

— Значить так. Пляшка коньяку «КВ», дві пляшки «Шампанського», чотири шашлики...

— Що-о?! — вигукнули в один голос Гаврило Петрович і Йосип Іларіонович. — Ми не брали коньяку, ми не брали шашликів!

— Ні, брали!

— От, їй-боженьки ж, не брали! Хіба ж так можна?

— Можна! — гарикнула офіціантка.

І тут люди розповідають (а чого люди не розповідають?), що то була зовсім і не офіціантка. То був переодягнутий і загримированний голова колгоспу. Тільки який голова і якого колгоспу, встановити до кінця не вдалося. Ми з свого боку припускаємо, що то міг бути або голова колгоспу «Україна» Рокитнянського району т. Свириденко, або голова колгоспу ім. Фрунзе т. Носир, або ще який-небудь голова колгоспу, бо Рокитнянський район великий, а Гаврило Петрович з Йосипом Іларіоновичем вкупі мали справу ще й з колгоспом ім. Леніна, і з колгоспом «Шлях до комунізму», і ще з багатьма колгоспами.

Словом, ми зупинилися на тому місці, де псевдо-офіціантка басом гарикнула:

— Можна!

Далі пішла така розмова:

— Можна, голубчики! Тут ви мені й попалися! Можна, бо ми у вас навчилися так робити. Згадайте, як ви будували корівник у колгоспі «Україна»? Недобудували, недоштукатурили, колгосп ваші гріхи потім сам замазував, штукатурив, а грошики ви злупили як за рідного тата. За невиконані роботи стягли з колгоспу 10.274 карбованці і оком не кліпнули.

— Ми... — спробували було захищатися голова і головбух, але говорити їм не дали.

— Помовчіть! Підемо далі. А корівник у колгоспі «Шлях до комунізму» ви забули? Там така ж самісінька історія була. На 10 тисяч карбованців недоробок залишили, а грошики стягли. Та ще й премію в сумі 452 карбованці міжколгоспбуд за отой недобуд одержав.

— Але ж не собі...

— Помовчіть! До премій ми ще повернемось. У колгоспі ім. Фрунзе вам повезло трохи менше. Там за невиконані роботи ви спромоглися здерти лише 1.624 карбованці. А зерносховище в колгоспі ім. Леніна? І за нього було премійовано міжколгоспбуд 178 карбованцями. Не встигли ви премію між бракоробами розподілити, як вітер з корівника зніс дах. Як це називається? Можна так робити?

— М-м-м...

— Це ще не все. Ви добре вивчили, що таке подвійна бухгалтерія. У селі Телешівці очолюваний вами міжколгоспбуд, крім корівника, будує ще й лікарню. В першому кварталі цього року ви звітуєте, ніби на будівництві лікарні проведено робіт на суму 14.204 карбованці. А фактично? Фактично там витрачено 3.938 карбованців, а різниця — сума, витрачена на будівництво корівника, який на балансі колгоспу ще з грудня минулого року. Виходить, як у того кравця, що поли врізає і рукави латає. Так виходить? І план фіктивно перевиконуєте і премії за це одержуєте. Ви, Гавриле Петровичу, за четвертий квартал минулого року 120 карбованців одержали, а ви, Йосипе Іларіоновичу — 100. А за перший квартал ви, Гавриле Петровичу 127 карбованців до кишені поклали, а ви, Йосипе Іларіоновичу, 97 карбованців. А за що? То можна в такий спосіб хоч частину незаконної премії з вас утримати? Можна чи не можна?

Ми особисто переконані, що можна. Треба тільки, щоб голова облміжколгоспбуду т. Петренко пояснив деякі деталі цієї не дуже гарної і вельми неприємної історії. Зокрема, чому Рокитнянський міжколгоспбуд об'єкти, записані в плані 1966 року, здавав як сьогорішні? Невже тільки для того, щоб справною цифрою помилуватися? Адже ж цифра ця не абстрактна, за неї колгоспам довелось грубими грішми розплачуватись.

М. БІЛКУН.
Г. ЛОЗОВА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Не миші та пацюки робили збитки на Камінь-Каширській міжрайбазі Волинської облспоживспілки. Ні, збитки ці — діло рук самих працівників бази. Там — замокло, там — пересохло, а де погано лежало — хтось поцупив. На чималеньку суму зіпсувалося і пропало різних товарів на базі. І все це на очах або, як говориться, під носом у директора бази Шуня А. В.

Сигнали про це надійшли до Перця. Як повідомили з обласної прокуратури, факти ці підтвердились.

Шуня А. В з посади директора міжрайбази знято.

Справа про відшкодування збитків розглядається народним судом.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

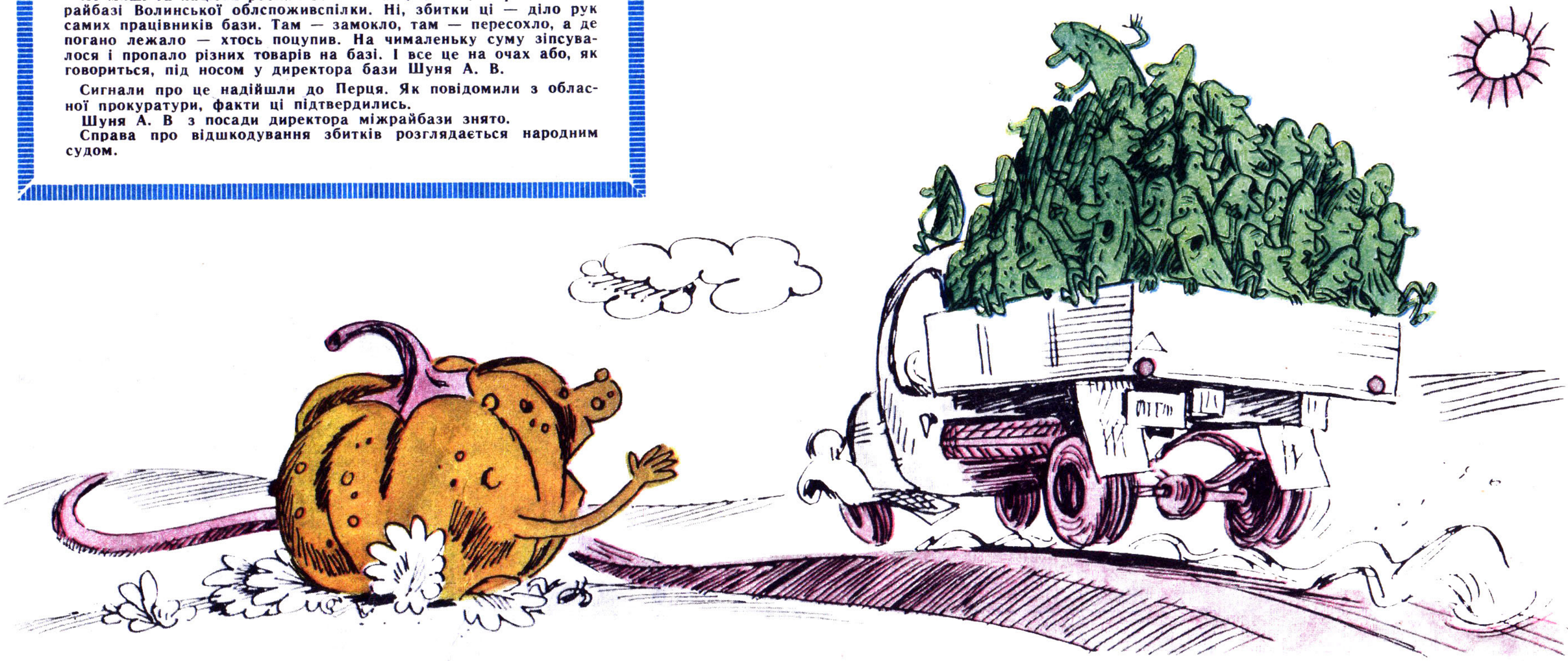

— Куди це ви, огірочки?
— У Крим по сіль, бо на базі немає!

ЖОВТЕНЬ і САТИРА

ШУКАЮТЬ ДУРНІВ

Кореспондент радіобрехальні в Бордо (Франція) поклав телефонну трубку і коротко кинув секретареві:

— Географічний атлас!..

— Це чортзна-що! — лаявся він, сердито перегортаючи сторінки, — провалилася вона чи що? Де мапа Росії, дідько б її взяв?!.

— Отакої! Росію шукаєте! Росії немає! Раз ми її не визнаємо, то треба бути послідовним... Я її і в атласі не визнаю: вирвав!

Радіобрех не став сперечатися.

— Які міста в Росії ви знаєте?

— Які? Ну Москва, ну Петербург...

— Ще. Ці не годяться. Давайте менші.

— А навіщо вам?

— Наказано влаштувати грандіозне повстання.

— Так з цим треба до Савинкова *... Тільки побільше грошей, і діло в шляпі! Таке закрутить, що грандіознішого й не треба... Есери й Савинков — ого-го!

— Урвалось «ого-го»! Чорта з два «ого-го»! Ні грошей, ні повстання «ого-го»! І те й друге безнадійне... Наказано влаштувати повстання в пресі, а гроші — тільки за рядок.

— Слабувате повстання!..

— Не базікайте! Не ваше діло!.. Називайте ще міста!

— Я далебі не пам'ятаю... Такі варварські назви... Ах, да! Нижній Новгород! ** Там той, як його, ярмарок...

— Годиться... Ще!

Задумались. Патрон раптом стукнув себе по лобі.

— Вологда! Ось прекрасне місто. Пам'ятаєте Вологду? Ми на ній у свій час добре заробили... Вологда, куди більшовики колись із Петербурга перебрались! Але цього мало! Потрібні ще.

Знов задумались.

— Є таке місто... — намагався пригадати секретар. — М'яке таке... М'яке-м'яке.

— Ну! Ну! — квапив радіобрех, — швидше! Повстання потрібне на завтра... Пригадуйте швидше ваше м'яке...

— Так... Воно таке м'яке, от тільки не пригадаю...

— Пух? Хутро? Повітря? — підказував патрон.

Секретар лише головою крутив. — Ні!.. М'якіше...

— Пір'я? Трава? Кролик?

— Ні... Ще м'якіше!

— А дідько б ту Росію взяв! — злився радіобрех. — Сіно? Вата?

— Стійте, стійте! — схопився секретар. — Вата! Вата!.. Тільки трішки м'якше.

Секретар навіть затрусився з надмірного напруження... Момент — і радісний вигук мало не оглушив радіобреха:

— Пригадав!.. Ватка! Не вата, а Ватка! Навіть ще м'якіше — Вятка! Запишіть швидше, бо забуду...

Але патрон уже строчив...

— Де ця Вятка розташована? — спитав, не відриваючись од паперу.

— На кордоні України! — мужньо відповів секретар.

— Чудово! — зрадів патрон. — Тим ширший масштаб повстання!

Через п'ять хвилин радіотелеграф розносив по світу: в Європу, Азію, обом Америкам і всім пароплавам у морі:

РОСІЯ. — Антибільшовики, користуючись своєю перевагою, в провінціях Вологди й Вятки скеровують свої операції до Нижнього Новгорода й, зустрічаючи незначний опір своїм планам, хочуть ізолювати Москву й позбавити місто необхідного продовольства.

— Каюк Москві! Здохне тепер з голоду! — реготав секретар, повернувшись з радіобрехальні. — А чи не купити нам фунтиків зо два цінних російських паперів, пограти на біржі? — спитав він уже серйозно в патрона.

— Хочете поповнити собою комплект дурнів? — відповів той запитанням на запитання. — Але попереджаю — мізерна у вас буде компанія; щось переводяться дурні; вже й цих останніх хочуть постригти...

Телеграма в «обидві Америки і всім пароплавам у морі» прибула й до нас, у Харків — у 1922 році, 3 серпня, о 12 годині 5 хвилин уночі й спонукала редактора РАТАУ на службовий злочин. Прочитавши, редактор посміхнувся й викреслив телеграму з матеріалу, призначеного для передачі редакціям. І «Стружки», і «Червоний Перець» були позбавлені справді веселого матеріалу найкращої закордонної марки, а їхні читачі — можливості посміятися здоровим сміхом.

Сем. СТРЕЛЬ.

Журнал «Стружки» № 10. Харків, вересень 1922 р.

---

* Борис Савинков — один із керівників партії есерів. Терорист. Після Жовтневої революції очолював контрреволюційний «Союз захисту батьківщини й свободи». Брав активну участь в організації контрреволюційних заколотів у 1918 р. — у Ярославлі, Рибінську, Мурманську. (Прим. ред.)

** Стара назва м. Горького. (Прим. ред.)

Малюнки Заслуженого діяча мистецтв УРСР
К. Г. АГНІТА-СЛЕДЗЕВСЬКОГО.

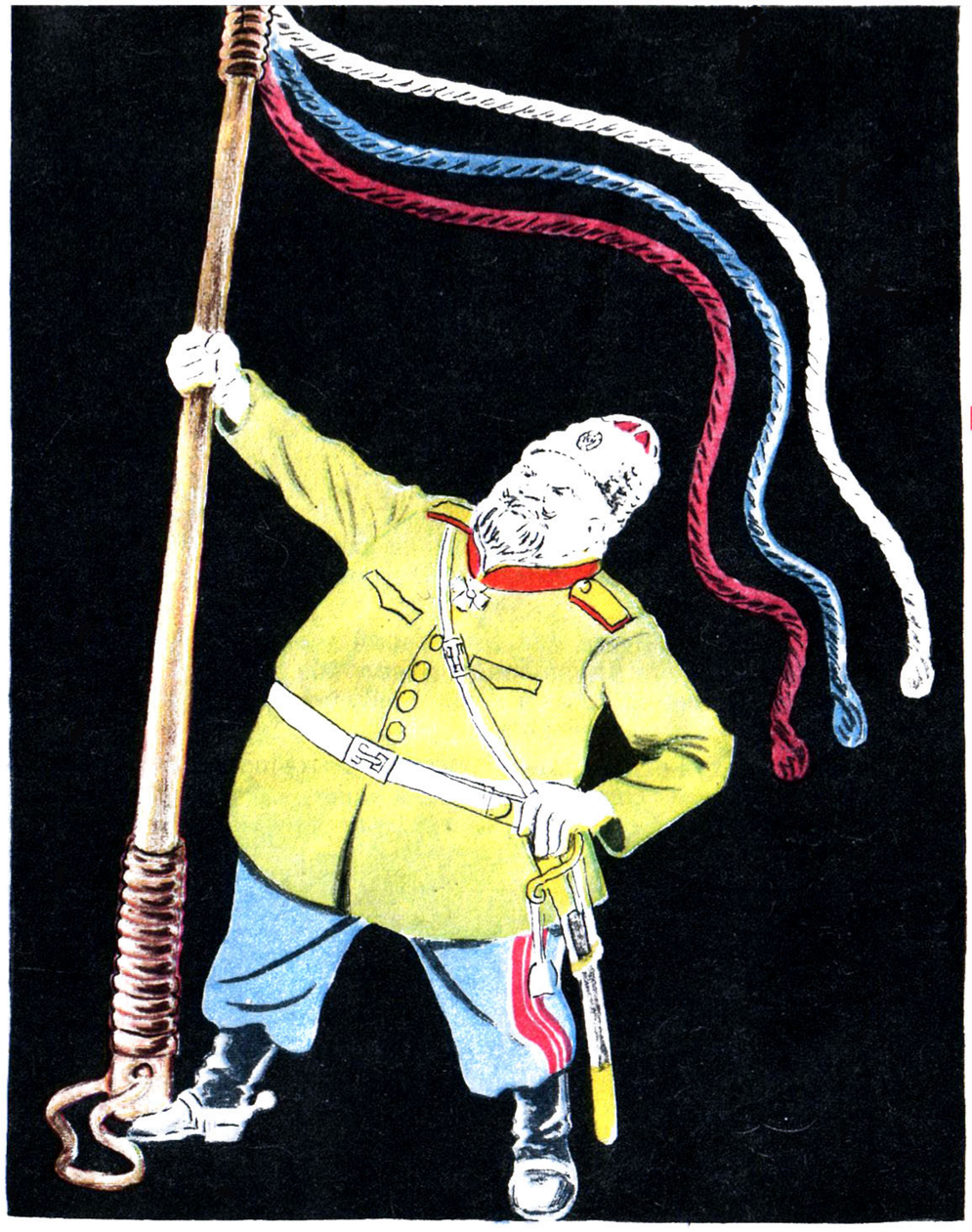

ПРАПОР ДЕНІКІНЩИНИ (Перець. 1957 р.)

Ця петлюрівська падлюка править Гітлеру за дрюка. (Перець. 1943 р.)

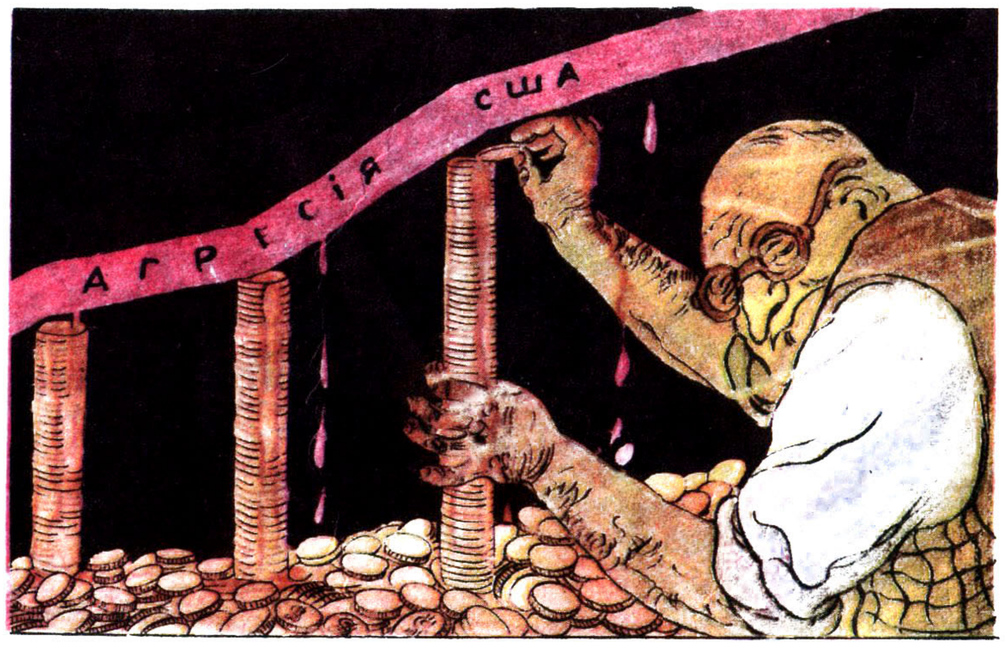

КРИВАва ПРИБУТКІВ (Перець. 1953 р.)

І ПРО СЕ, І ПРО ТЕ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Іване Івановичу, підсікайте, у вас клює!
— Не велике цабе — зачекає...

НЕ ДОРОСЛИ

Кінорежисер Богдан Любомудров в основному закінчив роботу над фільмом: «Всі ми ходимо по землі»... Не дивно, що йому захотілось почути думку людей про свій новий витвір. Але ж у режисера не було анінайменшого бажання вислуховувати глибокодумні сентенції студійної братії. Не цікавив його і присуд рецензентів. Творець хотів почути щире слово рядового глядача, отож він і запросив на перегляд картини колишнього шкільного товариша Юру Конопацького...

Після перегляду фільму, режисер запитав свого гостя — пересічного глядача:

— Скажи, друже, без утайки. Сподобалась тобі моя стрічка? Ріж, не оглядаючись!..

— Я своє скажу, — відповів Конопацький. — Але раніше розтолкуй мені, товаришу режисере, бо не все я зрозумів. Сидів ото я, дивився твою картину. Бачу, прийшов у парк головний герой фільму. Що ж він, думаю, буде робить? А він присів біля фонтану і почав мовчки курить. Мовчить хвилину, мовчить другу, тільки дим ніздрями пускає. Скажи, що воно там і до чого?

— Невже не зрозумів? — здивувався Любомудров. — Головний герой сидить і глибоко думає. І нехай сам глядач думає, про що мій герой думає. Не можна, скажу тобі, пускати нашого глядача на самоплив. Треба його активізувати, треба його примусити вникати в суть картини. А слова, якщо глянути в корінь, нарости на здоровому тілі високохудожнього кінотвору. Чим менше слів, тим більше буде простору для гри актора. Моя мрія створити такий фільм, щоб у ньому персонажі зовсім не розмовляли.

— Зрозумів. Фільм з життя глухонімих, — сказав Конопацький.

— Який-бо ти поверховий! — з докором кинув Любомудров. — Не розумієш новаторства...

— А ти, Богдане Денисовичу, попрацюй наді мною, підтягни мій рівень, — в свою чергу шпильнув Конопацький.

— Послухай, Юро, про мій задум і ти все зрозумієш, — уже лагідніше повів мову Любомудров. — Моє бачення майбутнього фільму таке. Усі персонажі діють мовчки, але дуже виразно. Вони, затиснувши в зубах фразу, ходитимуть, махатимуть руками, переживатимуть. І лише в кульмінаційних місцях кинуть кілька глибокодумних слів на зразок: — «Ага!», «Угу...», «М-да...».

— Шедевр! — вигукнув Конопацький, а Любомудров, розпалившись, продовжував:

— Якщо актори талановито зіграють, то глядачі без слів усе зрозуміють і заплачуть. О, дайте нам волю, ми вам покажемо!

— Бажаю тобі, Богдане, великого плавання! — сказав Конопацький. — Але повернемось до твого вже готового фільму. Заплутаний сюжет у ньому, важко зрозуміти, хто там куди гне.

— І сюжету новаторам не треба, — аж підскочив Любомудров. — Сюжет давно віджив! Нехай глядач не лінується, а зв'язує окремі сцени так, як йому хочеться. Глядач — теж творець! Ми не будемо більше протоптаними стежками ходити, ми прокладемо у кіномистецтві свій широкий шлях! Новаторство, Юрію Трохимовичу, наш хліб, і в ньому уся сіль!..

* * *

Невдовзі Конопацький побачив у місті афіші, які сповіщали, що новий художній фільм «Всі ми ходимо по землі» вийшов на екрани. Він зачекав кілька днів, а потім подзвонив режисеру.

— Друже Богдане! Вітаю, поздоровляю, бажаю... Куди не кинеш оком, яскраві афіші сповіщають про твій фільм і закликають до кінотеатрів.

— А ти, Юро, сам до тих театрів заглядав? Ні? Жаль... Зайди, подивись. У залі по п'ять чоловік сидить, включаючи контролерів... Ех, друже дорогий! Між нами кажучи, наш пересічний глядач ще не доріс... Лінивий він, не любить думати...

— Так, так, Богдане!.. А ти, друже, не журись! Десь я читав, що геніїв оцінюють аж після їхньої смерті. М-да... Угу!..

— Такі фільми глядачі не хочуть дивитися. Шкода, що ці витвори кіномистецтва навіть не повернули витрачених на їх виробництво державних грошей. Але ж той факт, що люди не ходять на вищепереліченні фільми, явище відрадне. Воно (явище) свідчить, що наші радянські глядачі виросли, що вони можуть відрізнити самоцвіт від черепка, зерно від полови.

ПОТІШИВ

Дуже тямущий рецензент перелічив у своїй оглядовій статті до десятка невдалих кінофільмів і зробив глибокодумний висновок. Він написав:

ЗАЗДРІСТЬ

Старий Вячеслав Вовкодав до того пестив свого улюбленця Джері, до того йому догоджав, що якось, вийшовши на прогулянку, барбос поскаржився Індикові:

— Ох і набридли мені ніжності мого господаря. До чого ж мені хочеться хоч трохи пожити по-собачому!

ЗАГАДКА

Як тільки відчувався подих весни, як тільки витикалися з-під снігу лисини землі, Він починав копати. Копав в одному місці, перебігав на інше і, поплювавши в долоні, все рив та рив...

Дивилися люди на нього і гадали, хто ж Він такий? Садівник? Городник? Шукач скарбів?

Ні! Він рибачок, якому всю зиму снився черв'ячок.

КОЖНОМУ СВОЄ

— Яке у вас «хобі»?

— Уважно слідкую і записую, яке в кого «хобі».

Лаврін ГРОХА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Продавці магазину Пархоменського радгоспробкоопу Краснодонського району Кисельова та Секиріна вирішили погріти руки на чужому. З цією метою вони пустили димову завісу. Одного дня Кисельова і Секиріна самі обчистили магазин, а потім наробили лементу про наліт злодіїв.

Але скоро змовниці були викриті. Вони стали перед народним судом м. Краснодона Луганської області.

Начальник управління судових органів Верховного суду УРСР т. Федоренко повідомив редакцію, що Кисельову і Секиріну засуджено до 2 років позбавлення волі кожну.

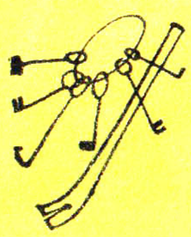

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЩЕ РАЗ ПРО КРИТИКУ

— У нас когось критикувати, —
Говорить Півень, — справа не проста:
Я Зайця сірого якось назвав вухатим,
А от Осел вітатись перестав!..

НЕ РОЗГУБИВСЯ

— Вірші, — рецензент сказав поету, —
До смішного безпорадні й сірі...
— До смішного?!—автор взяв кашкета,—
Де тут відділ гумору й сатири?..

ПРОСТИ!

Втекла дружина із села
Та й знов вернулась до Миколи:
— Прости!..
— Прощаю, що втекла,
А що вернулася — ніколи!

КЕРІВНИК ЗА ФАХОМ

Спеціальності жодної він не набув,
Керував якимсь «промом» із рік цей
невдаха.
А звільнили — до главку шляху не забув:
Вимагає для себе роботу... за фахом!

Кость МІХЄЄВ.

м. Херсон.

ЦИРК, ТА Й ГОДІ!

— Оце-то номер! Просто страх:
Вона з годину у зубах
Його під куполом тримає!
— Под-у-умаєш! — Панько в одвіт,—
Моя Одарка двадцять літ
Мене з зубів не випускає...

М. ЗІНЕВИЧ.

м. Малин
Житомирської області.

ПОНЕДІЛОК — ВАЖКИЙ ДЕНЬ...

Понеділок і справді важкий день.
Не вірите нам, повірте дідові.
Дев'яностоп'ятирічному!
Він уже на своєму віку всього бачив.
Побачив він недавно, що в цей день робиться у виконкомі Сімферопольської міськради, коли прийшов туди шукати захисту від агресивного сусіда, який зазіхав на його город.

— Пишіть, діду, заяву, — сказали йому в приймальній голови виконкому міської Ради.

Дід заяву написав. І здав. І став чекати наслідків.

Коли на зміну весні прийшло пекуче кримське літо, скаржник знову тихенько почалапав до міськради. Там він довідався, що його заява не пропала. Ні. Ось вона — в папці головного архітектора міста т. Фруслова. Архітектор добре потрудився над заявою: дірочки в ній пробив, до справи підшив. Єдине, чого він не встиг зробити — прочитати її.

— Знаєте що, діду, — чемненько сказав головний архітектор. — Напишіть нам другу заяву.

Дід написав. Здав. І знову чекати став. Чекав, аж поки сусід із загарбаного городу врожай почав знімати. Отоді, усвідомивши, що більше вже нема чого город городити, дід почав усе спочатку. Пішов на консультацію до райвиконкому.

— До райвиконкому, кажете?.. — здивувалися знайомі. — Тільки сьогодні ж понеділок — важкий день...

— Дурниці. По понеділках у всіх райвиконкомах, навіть у міськраді, людей приймають голови. Не якісь там другорядні працівники!

— Ну що ж, тоді — з богом.

До виконкому Залізничної райради міста Сімферополя він прийшов у самий раз — коли там появився Володимир Леонтійович Майстренко. Голова Залізничного райвиконкому тієї ж хвилини зник з очей, а перед дідом виросла постать секретарки райвиконкому.

— Прийому нема! — заявила вона.

— Як нема? Сьогодні ж — понеділок. Он — на табличці написано.

— Написано правильно, — промовила секретарка. — По понеділках, тричі на місяць, Володимир Леонтійович приймає скаржників. Але — тільки в другій половині дня, з двох до п'яти.

— Так рідко?

— А вам що — хочеться, щоб голова райвиконкому день і ніч тут гиркався з відвідувачами? Йому ще й працювати треба!

Діда це трохи здивувало. Наївна людина, він чомусь думав, що прийом відвідувачів — теж робота, а для виборних осіб — найголовніша. «Врешті — зміркував він — хіба не все одно, де проконсультуватись у такій справі, як моя? Піду-но я до Володимира Михайловича Максимова. Він, кажуть, не бюрократ».

— Товариш Максимов сьогодні приймає? — спитав він, входячи до виконкому Київської райради міста Сімферополя.

— Повинен приймати, але його на роботі нема. Виконує його обов'язки заступник.

— Ну що ж, піду до заступника.

— А у заступника — свої приймальні дні. Сьогодні до нього не можна...

— То який же це заступник, коли він у відсутність голови його не заступає? — розвів руками дід. Але тут же вирішив, не гаючи часу, податися до голови Центрального райвиконкому т. Баєнкова.

Доплівся він до його приймальні, коли стрілки годинника вже майже зійшлися на цифрі «12».

— Що? — не сказав, а прошепотів старий, ледве тримаючись на тремтливих ногах, — Прийом уже, мабуть, закінчується?

— Ще й не починався, — різноголосим хором відгукнулася приймальня. — Василь Іванович Баєнков ще не зволили на роботу прийти.

Старий ні в кого ні про що більше допитуватися не став.

— Піду, — сердито прохрипів він, — і негайно ж про все це розкажу Михайлу Панасовичу Лозовому. Хай негайно вживе заходів.

І пішов. Але — не дійшов. До приймальні Михайла Панасовича Лозового його під ручки вже ввели дві сердобольні жінки з «швидкої допомоги».

— Дідусь настійно просить, щоб його прийняв голова міськради.

— Голови нема.

— Сьогодні ж — його прийомний день.

— Мав бути... Але Михайло Панасович його переніс.

— Знаєте що? — порадила дівчина, що сиділа на сторожі кабінету голови. — Сьогодні, як депутат, виборців приймає перший секретар міськкому партії товариш Ревкін. Може, до нього підете?

— Обов'язково, діду, підіть! — підхопили всі відвідувачі, які теж сподівалися потрапити на прийом до голови міськради. — Підіть і про все йому розкажіть!

Дід, спираючись на плечі двох медиків, обережно переступив поріг. А коли дійшов до кімнати, в якій мало відбутися його побачення з секретарем міськкому, то на дверях прочитав: «Прийом тов. Ревкіна переноситься на четвер».

— Виходить, і тут — те ж саме? — прошепотів старий.

— Виходить, так...

Дід раптом зблід і схопився за серце.

— Прийми, господи... — благально прохрипів він.

. . . . . .

— Не було такого! — чуємо ми гнівне заперечення із Сімферополя.

Що правда, то правда: такого, дійсно, не було. Бо тільки першу половину подорожі звершив на своїх старечих ногах дев'яностоп'ятирічний дід. Далі за нього походив по приймальнях автор фейлетону. Походив власними ногами і на власні очі переконався, що і справді легше потрапити до господа-бога, ніж на прийом до будь-кого із голів виконкомів міської і районних Рад Сімферополя.

Подорож цю автор фейлетону здійснив після того, як детально ознайомився з двома авторитетними постановами, спеціально присвяченими питанням прийому трудящих: одну на початку року прийняв виконком Кримської обласної Ради, другу зовсім недавно — у червні, винесло бюро Сімферопольського міськкому партії.

Дуже хороші постанови. Прямо-таки прекрасні. Більш, ніж кому, вони припали до душі керівникам обох згаданих організацій. Вони так свято повірили у магічну силу цих постанов, що не вважають навіть за потрібне проконтролювати, чи їх хтось виконує.

Звідси — і наслідки!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Сімферополь.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

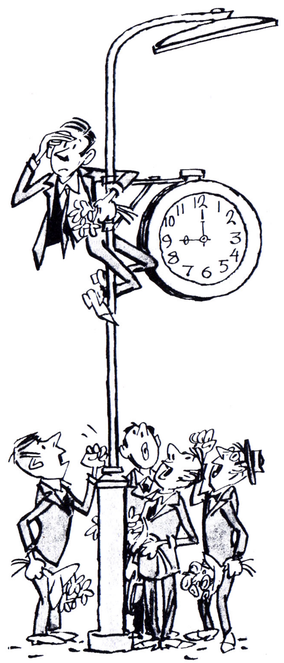

— Ей, друже, спускайся, ти тут не один!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

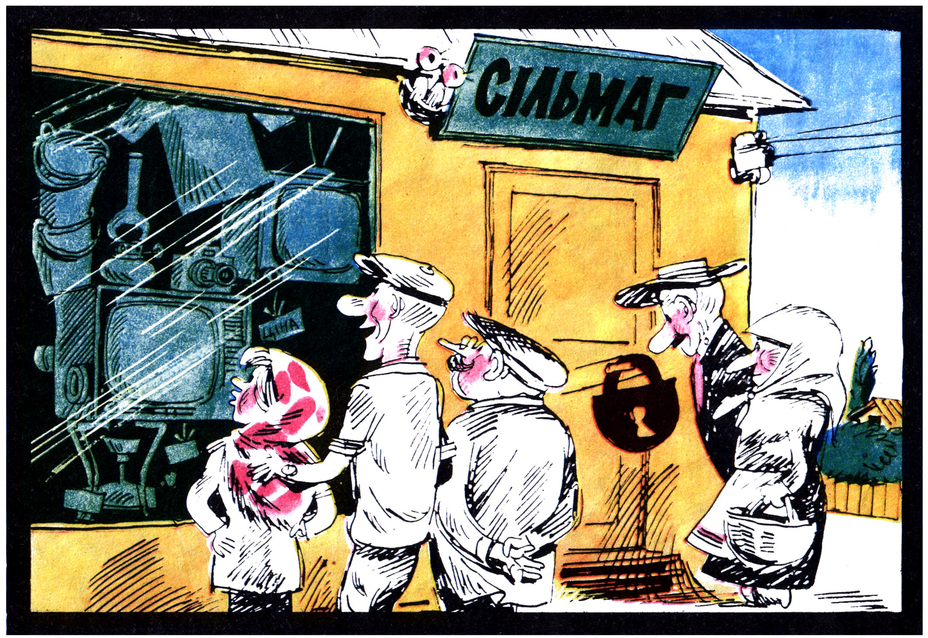

— От якби цей телевізор показав, де зараз продавці!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Шаргородській районній друкарні Вінницької області на замовлення райвідділу культури видрукувано «Програму фестивалю».

У цій програмі так безбожно перекручені прізвища композиторів, поетів, назви пісень, нароблено стільки помилок, що вона стала гідною «фіглтона».

Про це йшлося в репліці «Не художній свист» («Перець» № 10).

З Вінниці повідомили, що за незадовільне керівництво і безконтрольність завідуючого друкарнею т. Шкляра з роботи знято.

На завідуючого райвідділом культури т. Соломенка райвиконком наклав стягнення.

Як говориться в злополучній програмі, «Чо кому»...

СЕРЕД ЛЮДИНОПОДІБНИХ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

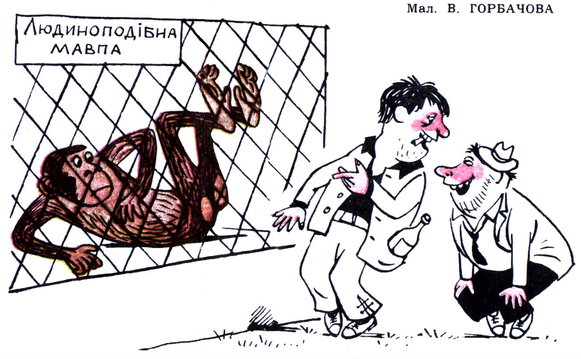

— Що це з ним?
— Та сказав йому кілька теплих слів, а він образився!..

У ЛІКАРЯ

Прийшов дядько до лікаря,
Хоче правду знати:
— Скажіть мені, а ви певні,
Що там лікувати?
От мій батько намучився,
Бідний неборака:
Лікували від водянки,
А помер од рака.
— Не турбуйтеся: у мене
Того не буває —
Вже від чого я лікую,
З того й помирає.

НА СУДІ

У підсудного при свідках
Став суддя питати:
— Чи не можете ви ще щось
Нам усім сказати?
— Як же, міг би, і немало —
Ніде правди діти,
Та не хочу ще два роки
У тюрмі сидіти.

Іван СВАРНИК.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

СЕКРЕТ СПОКОЮ

У деяких взуттєвих магазинах за старовинною традицією дають міряти лише правий черевик. Щоб, бува, якийсь забудькуватий покупець помилково не почимчикував у обнові додому, минувши касу. На нашій виставці, будь ласка, міряйте обидва! Бо в черевиках Сімферопольської взуттєвої фабрики, що експонуються на центральному стенді, далеко не забіжиш. Негайно ж розлазяться!

ЗАМІСТЬ МУЗИЧНОЇ ШКАТУЛКИ

Звичайно, музичні шкатулки — це анахронізм. Але прислухайтесь. Чуєте, як вулиці, парки, бульвари заповнені мелодією, яка нагадує щось середнє між скреготом гальм і рипом воза. На відміну від шкатульчиної мелодії, ця швидко обривається. Бо від дитячої коляски виробництва київського заводу колясок майже щохвилини відламуються колеса. І поки щаслива матір те колесо припасує, чотириколісна шкатулка мовчить.

ВАЖКА НОША

Шафа була дуже важка. Ледве-ледве підняли ми її на четвертий поверх. Товариші, які допомагали мені нести обнову додому, аж змокли.

— Мабуть, з якогось особливого дерева,— сказав я і відчинив дверцята.

Ми остовпіли. У шафі сидів продавець з магазину «Меблі».

— Ви як сюди потрапили? — зацікавився я.

— Так якось випадково. Вліз і заснув, — сказав продавець. І почервонів.

— Не вмію брехати,— зізнався він за хвилину.— Це я навмисне сюди вліз, щоб притримувати дверцята. Якщо їх не тримати, вони падають усередину. От і доводиться хитрувати. Бо треба ж якось продавати продукцію Хмельницької мебльової фабрики.

ЗМАГАННЯ НА ВИТРИВАЛІСТЬ

Другий тиждень на нашій виставці тривають ці незвичайні змагання. Умови прості. Треба одягнути «безрозмірні» шкарпетки виробництва Житомирської панчішної фабрики і проходити в них якомога довше. Надзвичайну витривалість продемонстрував відвідувач з міста Луганська. Він проходив у цих шкарпетках біля п'яти годин підряд. Правда, ноги його посиніли так, що рекордсменові було подано медичну допомогу. Проте, він щасливий. Адже просто натягти ці шкарпетки на ноги так само важко, як, скажімо, натягнути калоші на голову.

БЕЗРОЗМІРНА МАЙКА

Кажуть, трамвай в години «пік» може вмістити 200 пасажирів. Розповідалось, що в одну телефонну будку може сховатись від дощу 12 студентів. А як ви гадаєте, скільки людей може влізти у звичайну трикотажну майку 48-го розміру? Шестеро! Цей своєрідний рекорд належить київській фабриці спортивного трикотажу. Єдина вада у безрозмірних майок: після першої ж примірки вони абсолютно деформуються.

ПЕРЕЦЕНЯ

СЛУХНЯНИЙ

Малий біля дороги
Стоїть і гірко плаче.
Хтось підійшов до нього,
Коли таке побачив.

— Чом плачеш ти, хлопчино?
— Сказала мама строго:
«Як пройдуть всі машини,
Ти переходь дорогу».

І ось уже чекаю
Я, мабуть, півгодини,
Та й досі ще немає
Ні одної машини.

Вадим БОЙКО.

А МЕНЕ ЩЕ ЯЙЦЕ ЗНАЛО...

Бабуся каже Володі:

— Володю, не чіпай гусеняток, бо вони тебе бояться.

— Ні, бабусю, вони мене не бояться. Вони мене знають, — заспокоїв бабусю Володя.

— Та як же вони тебе знають, Володю. Адже вони щойно з яйця вилупилися?

— А мене ще яйце знало, бабусю.

Є. ЄВГЕНКО.

ЗРЕАГУВАВ

— Ти навіщо, синку, — запитав раз тато,—
В ліве вухо пальцем засуваєш вату?
— Ти ж казав, що в мене, — син відповідає, —
Те, що в праві входить, в ліве вилітає...

НЕ ЗНАЙШОВ

— Скажи, для чого ти, Іванку,
Повидла з'їв велику банку?
— Я скрізь шукав, і, як на зло,
Ніде малої не було.

ЗІЗНАВСЯ

— За що виводила бабуся
Тебе з комори, непослухо?
Зізнайся чесно!..
— Зізнаюся...
За ліве вухо.

Ігор ГЕЙСІС.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

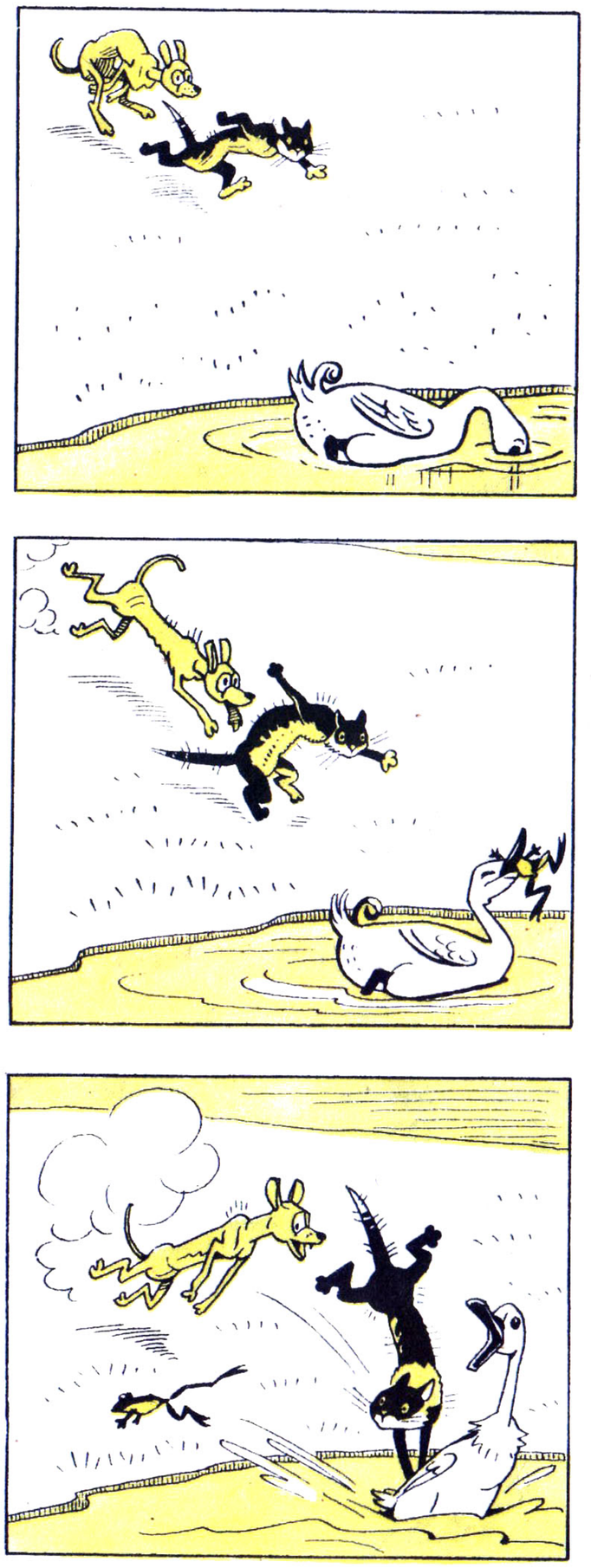

Без слів.

СМІШИНКИ

— Знаєш, мамо, сьогодні на питання вчителя ніхто не зміг відповісти.

— А що ж він спитав?

— Він спитав, хто розбив вікно.

* * *

— Івасику, а де канарейка?

— Не знаю, мамочко. Щойно вона була тут. Я чистив її пилососом.

* * *

— Бабуся жахлива боягузка, — сказав маленький Льоня.

— Чому ти так гадаєш? — запитала мама.

— Коли ми з нею переходимо вулицю, вона завжди хапається за мою руку.

О. БУНЕЛИК.

ЗАМАЗУРКА

Кожен день маленька Таня
Умиває ляльку зрання.
Миє їй і личко, й очі,
Сама ж митися не хоче!

Яків МУЛЯР.

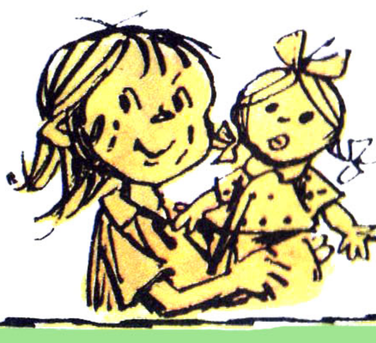

ВІДПОВІЛА

Якось батько каже Олі:
— Прибери хоч раз із столу!..
— Коли стану прибирати,
Що ж робити буде мати?

Ф. НИКИФОРЧУК.

АНТИТУЗ

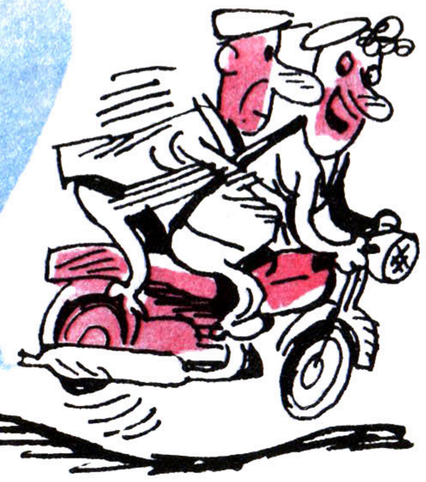

ТЕПЕР можна лише гадати, кого втратили Вербички внаслідок того трагічного зіткнення. У всякому разі завершеним мислителем Юрко Бузинець уже був.

Зовні Юрко нічим не вирізняється від інших людей. Офіційно він обіймає посаду культмасовика на мебльовому комбінаті, але за покликанням Юрко — інженер, філософ, фізик, астроном і т. д. і т. п. З кожної переліченої і залишеної поза «т. п.» професії у Юрка в будь-який час є більше думок, ніж бліх у дворового кунделя. Отож, нічого й нарікати, що при розмовах Юрко ще жодного разу не скористався блискучою можливістю помовчати.

Лише та достопам'ятна зустріч і дала такий поштовх...

В'юнкою степовою дорогою мчав мотоцикл. Судячи з того, що мчав він наче наосліп, не гальмуючи ніскілечки на поворотах і глибоких рівчаках, вів його далебі хвацький мотоцикліст.

Е-е-е! Та так воно й є! Це ж наш знайомий, Юрко Бузинець летить. А на задньому сидінні — приятель. Приятель, хоч і боїться швидкої їзди, але знає, що пусте говорити: «Пильнуй, Юрку, попереду рівчак!» Бо той обов'язково скаже на це: «Нє-є! Хіба то рівчак, то звичайна складка місцевості!»

Немає в світі питань, на котрі не зміг би дати Юрко розгорнуту відповідь. При цьому ніякі сумніви ніколи не крають його серця. Природжена повільність у рухах не заважає Юркові бути загоністим у спірках. Якщо ви до його приходу стояли і тихенько собі гомоніли про космос, то після Юркового втручання неодмінно втратите спокій і почнете сперечатися та нервувати. Така вже вдача Юркова — вносити у наукові бесіди полемічний запал і гостроту міркувань.

Так було і цього разу, коли мотоцикл мчав в'юнкою степовою дорогою, не гальмуючи на поворотах і рівчаках. Карколомні стрибки мотоцикла не заважали Юркові мислити сміливо і оригінально.

— Нє-є-є! — заперечував він приятелеві, що сидів позад нього. — Ракета летить, відштовхуючись газами.

Відчуваєте?! Один лише штрих, а вже цілий переворот у голові приятеля. Погляньте, приятель вже закляк із роззявленим ротом, а Юрко чеше далі, не даючи йому отямитись:

— Чим щільніше повітря, тим швидше летить ракета.

— А як же у безповітряному просторі? — спантеличено вигукує приятель.

— О! Там ще краще! Треба знати теорію відносності, тоді не ставитимеш таких питань,— голомшить наукою по безпросвітній темряві Юрко.

— Вона, здається, нічого спільного не має з твоїми висновками, — невпевнено мимрить приятель.

— В житті, старина, все відносне, — веде своє Юрко.— От на твоїй голові лишилося дві волосини. Це багато чи мало? — переходить він до популярного викладу своїх думок. — Тобі, здається — мало. А піймай дві волосини в одній тарілці юшки і ти вже будеш репетувати, що це багато. Отже, все залежить від того, як і з якого боку дивитися на річ.

— Обережно! — раптом сполохано кричить приятель. — На гілляку наскочиш!

— Нє-є-є! — заспокоює його Юрко. — То не гілляка, а звичайна борона.

Довести щось Юркові — все одно, що силкуватися приготувати баранячу котлету із гаманця. Не вважайте однак, що спеціалізується він виключно на високих матеріях. Спекли ви, приміром, спину на сонці, та так, що ні сидіти, ні лежати. Достобіса людей у подібних випадках впадає у розпуку: зрошує спину одеколоном, змазує сметаною. То все пусте. Постарайтесь побачити Юрка Бузинця, і він озброїть вас найефективнішим з усіх знаних досі засобів лікування спеченого на сонці хребта.

— Вийди опівночі на подвір'я, роздягнися і стань спиною до місяця. Через п'ять хвилин все як рукою зніме.

Ні, ви відчуваєте, яка брила? І як шкода, що розвалила її звичайнісінька льоха. Хоч сам Юрко запевняє, що винен насамперед ветфельдшер. Та як би там не було, а все ж внаслідок дурного збігу обставин медицина втратила такого радника.

А література? Яких збитків зазнала вона, позбувшись позитивного впливу на себе Юрка Бузинця. Його самобутні міркування в цій галузі знадобилися б і початкуючим і визнаним.

— Не з того боку берешся пороти,— побіжно відкидає він аргументи своїх друзів — любителів літератури. — Ти мені скажи, чому

всім нам подобається образ Григорія Мелєхова, а Кузьма Цапулич викликає внутрішній протест?

— А хто такий Цапулич?

— Це мій тесть. А різниця між ними в тому, що це люди — антитузи.

— Антитузи-и?

Юрко поблажливо посміхається: — Ага. Антитузи.

— Що ж то таке?

Бузинець не приховує свого задоволення — є ж бо чудова можливість ошелешити своєю ерудицією.

— Що то в тебе спереду? — починає говорити Юрко загадками.

— Галстук...

— Спереду у тебе, друже, ніс, — уточнює Юрко. — А що ззаду?

— Ззаду? Потилиця...

— По-твоєму потилиця, а по-науковому вестибюльний апарат. Так от цей невідомий тобі апарат і буде антитузом по відношенню до твого власного носа, — ставить Юрко крапки над «і».

— Ти, Юрку, мабуть, хотів сказати — антиподом?

— А це ж індетично,— каже Юрко.

Їй-бо, легше почухати вухо через ніс, ніж збити Бузинця з пантелику. Невже цього домігся ветфельдшер?

Мчить мотоцикл, наче на крилах, і приятель намагається хоч розмовами вгамувати Юркову прудкість.

— А що таке, Юрку, коклесі? — питає він.

— Коклесі, друг мій,— не кліпнувши оком, пояснює Бузинець, — це латинський вираз, який означає відому всім вимогу стародавніх римлян: «Хліба і кіна!»

— А навіщо отаке пишуть на бляшанках?— стримуючи сміх, дивується приятель.

— На яких це таких бляшанках, — насторожується Юрко, відчувши недобре

— З-під клею. «Конторський клей силікатний». Перші склади цих слів і утворюють слово «коклесі».

— Ізожартами сиплеш, старий, — поблажливо прощає Юрко. — Так би й сказав, що маєш на увазі абрикітуру. Конєшно, в такому разі «коклесі» буде конторським клеєм. А інакше — то гасло римлян.

Мчав мотоцикл, шугали, мов беркути, Юркові думки, а з сажу вже виходила та безталанна свиня... Якби ж то їй втямки, з ким доведеться здибатися, то краще цього дня лишилася б без моціону. Та звідки це було знати куцорилій? Вистрибуючи, вона легковажно загарцювала поперед мотоцикла. Юрко вп'явся руками в кермо і натискав на газ, намагаючись випередити льоху.

— Ти справа її обходь! — цепеніючи, радив приятель.

— Н-є-є! Я її по гіпотенузі обскакаю, — козирився Бузинець. — Затям собі, що свиней тільки по гіпотенузі і треба обганя...

Юрко не довів до кінця своєї теорії обгону свиней: льоха зненацька круто повернула вліво, і мотоцикл з усього маху обербенився під місток у калюжу.

— Казав тобі, бери правіше! — вилазячи з багнюки, кинув приятель і додав таке, що зводило Юрка до рівня останнього телепня.

— Справа обгін заборонений,— сидячи в калюжі і тримаючись за гулю на лобі, додав пояснення Бузинець.

Отак Вербички (а мо' й людство) втратило мислителя. Бо після непередбаченої зустрічі з льохою у Юрка пропав усякий інтерес до наук.

— Підкосила тебе, Юрку, звичайна свиня,— співчувають товариші.

— Нє-є! — відмахується він. — Хіба то свиня, то ветфельдшер. Помазав мені гулю такою маззю, що я тепер навіть «Однажды в студеную зимнюю пору...» наізусь розказати не можу.

Почувши таке, старший інспектор держстраху Антін Дужка сказав:

— Мо' воно й краще для любителів словесності. Особливо для тих, хто не застрахував свого життя від нещасних випадків.

Григір МЕЛЬНИК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Серафим Харитонович Михальчук став жертвою зеленого змія. Так його той змій обкрутив, так обплутав, що бідному чоловікові геть голову запаморочило. А працював Михальчук С. Х. директором Річицької 8-річної школи Гощанського району на Ровенщині. І ось замість того, щоб школою цікавитись, почав т. Михальчук більше отим гірким зіллям цікавитись. Біда!

Написали люди про це лихо листа до Перця.

З Ровенського облвно повідомили редакцію, що таке лихо з Михальчуком С. Х. справді сталося. За те, що Михальчук С. Х. занедбав керівництво школою, неправильно поводився, його з посади директора звільнено.

Урок для вчителя, як говориться, повчальний.

perec-ua.
perec-ua.

Фашистсько-військова хунта намагається терором задавити в Греції будь-яке слово правди. В тюрми кинуто тисячі політичних діячів, митців, журналістів, працівників радіо. (З газет).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Голос «вільного світу».

Нотатки про їхні порядки

ОЦІНИЛИ-ТАКИ

Про Еріха Кемпку в гітлерівському райху говорили, що він один з небагатьох, хто вільно сидів поруч з самим фюрером чи навіть спиною до нього. Річ у тім, що Кемпка був особистим шофером Гітлера. Щоб його не плутали з іншими звичайними шоферами, фюрер навіть вигадав для Еріха Кемпки чин — шеф автомобільного відомства імперської канцелярії.

Тепер у Кемпки чин уже не той — якийсь там непомітний службовець технічного відділу автомобільного заводу в Штутгарті. Але не можна сказати, що боннські власті кривдять колишнього шофера фюрера. Дістав він від боннської казни пристойну пенсію; чималим тиражем видали його мемуари; виступає із спогадами на різних збіговиськах колишніх гітлерівців.

Але шофер фюрера знає собі ціну в боннській державі. От він і зажадав готівкою 91 тисячу марок як відшкодування за поранення та інші фізичні і душевні переживання під час краху любого третього райху в травні 1945 року!

І виклали перед Кемпкою оту 91 тисячу до останньої марочки. Та й як не викласти, коли Кемпка на доказ своїх заслуг може показати численні гітлерівські нагороди, а коли треба, то навіть і золотий значок, яким нагороджували націстів з числа перших ста тисяч членів гітлерівської партії. Так що, хоч у Кемпки і не той вже чин, що при Гітлері, але й тепер у нього все чин-чином.

ПІСНЮ СКРИВДИЛИ

Є в Іспанії така собі богу душу винна популярна весела пісенька — «Говори «ні». Співають її тут уже хтозна скільки літ. І нікому ніколи й на думку не спадало до політики в ній доколупуватися. Але напередодні недавнього «референдуму» в Іспанії, що мав стати доказом бурхливого розвитку демократії в царстві каудильйо Франко, власті почали принюхуватися до неї.

«Говори «ні»? — суворо перепитали франкістські урядовці.— Як це так «ні», коли на нашому референдумі всі іспанці мають сказати «так», щоб висловити цим свою безмежну любов до нашого каудильйо і нашої високодемократичної держави?

І міністр інформації синьйор Ірібаріа негайно ж наказав: віднині й до закінчення референдуму суворо забороняється співати оту підступну пісеньку з естради, на радіо і по телебаченню, а також під балконами прекрасних дам і в усіх інших місцях!

Нічого не поробиш, не співали, бо ж у Франко повна демократія.

А марно все-таки скривдили франкістські власті невинну пісеньку. Чого їм було лякатися отого «ні», коли вони наперед визначили результати «референдуму»? Відомо ж, що в багатьох виборчих округах отих, потрібних Франко, «так» було навіть більше, ніж самих учасників референдуму...

Видно, дехто кілька разів проголосував, бо ж сказано: повна демократія.

ТРЕБА ПОСПІШАТИ

Чули? Відкриваються нові туристські маршрути — спритні ділки з ізраїльських туристських фірм поспішно на все горло закликають іноземних туристів у святі місця на тимчасово окупованій території, зокрема, в старе місто Єрусалима та у Віфлієм.

Поспішають, вельми поспішають. Але воно й зрозуміло,

Бо треба, треба поспішати,
А то ж іще й не встигнеш ти
На крові тут погендлювати,
А вже тебе з чужої хати
Попросять геть під три чорти.

ШУКАЙТЕ ПАРАГРАФ!

Громадянин Н. образив громадянина М. Громадянин М. поскаржився до суду. Громадянина Н. оштрафували.

Громадянин Н. з'їздив по фізіономії громадянина М. Громадянин М. поскаржився до суду. Громадянину Н. дали 15 діб.

Громадянин Н., як пишуть у міліцейських протоколах, «будучи в нетверезому стані», покалічив громадянина М. Громадянин М. поскаржився до суду. Громадянина Н. посадили на 3 роки.

Вийшов громадянин Н. з тюрми. Знову зустрів на вулиці громадянина М. Почухав потилицю і... перейшов на другий бік вулиці. Хай йому грець, подумав він і почимчикував додому.

Дома громадянин Н. вилаяв свою дружину. Тоді з'їздив їй по фізіономії. Потім, як пишуть у міліцейських протоколах, «будучи в нетверезому стані», покалічив її.

Поскаржилась жінка до суду.

— Бачите, — люб'язно пояснили їй, — це суто сімейне непорозуміння. От якби він не доводився вам чоловіком, тоді б ми вжили заходів.

Неймовірна історія, чи не правда? Тільки ще неймовірніше, на жаль, що історія ця чистої води факти, факти, викладені майже з протокольною точністю.

Живе в Києві такий І. В. Левицький. Можливо, вам, шановні читачі, це прізвище нічого не говорить. А для працівників міліції він — популярна особа. Його не раз карали за хуліганство. Його штрафували, судили, засуджували.

І вірите, набридло Левицькому хуліганити в громадських місцях. Прийшов він на вулицю Затонського, 18-б, кв. 4, де мешкають його колишня дружина і діти. Потрощив посуд, побив дітей, покалічив жінку.

Жінка — в міліцію: «Рятуйте!»

У Жовтневому районному відділенні міліції їй пояснили:

Це суто сімейна справа. От якби він не доводився вам колишнім чоловіком...

Ще і ще раз прибігала жінка до міліції: «Допоможіть, люди добрі!»

Думали, думали в міліції і придумали — порадили жінці:

— Хай ваші сусіди поскаржаться на Левицького, тоді вчинок Левицького буде для нас хуліганством. На це в нас і відповідний параграф є.

Тільки чомусь сусіди не поспішають до міліції. Мабуть, стіни в їхньому будинку мають добру звукоізоляцію. І бідкається жінка, терплять знущання завжди п'яного батька діти. А Левицький сміливо працює... кулаками, надійно прикриваючись, мов щитом, параграфом, який невідомо з яких причин не потрапив у положення про боротьбу з хуліганством.

Т. ЛОЗОРЕНКО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Як ти гадаєш, розклад руху автобуса може замінити самий автобус? Ні. А от т. Брижак — заступник начальника Миколаївського управління автомобільного транспорту, вважає, що може.

Нещодавно він повідомив нас, що на літній період 1967 року автобус на лінії Новий Буг — Володимирівка ходитиме тричі на день: туди о 5 год. 20 хв., 11 год. 30 хв., 16 год. 00 хв. і назад о 7 годині 30 хв., 13 год. 40 хв., 18 год. 00 хв.

Як бачиш, Перче, у нас уже все є: солідний папірець, сталий розклад, немає лише «дрібнички» — п'ятий рік підряд нема автобуса.

ГРУПА КОЛГОСПНИКІВ.

с. Воля
Казанківського району
Миколаївської області.

Шахта «Кремінна № 1», можна сказати, — непогана шахта. У всіх відношеннях. Єдине, чого їй бракувало, так це добре налагодженого автобусного руху, щоб гірники могли своєчасно діставатися на роботу і з роботи.

Останнім часом і в цій справі сталися помітні зрушення: автобус шахти, який в нічний час розвозив робітників по домівках, поламався. А машини Рубіжанської автоколони № 12117 від'їжджають на спочинок незадовго до того, як шахтарі підіймаються на-гора. Людям вони на згадку про себе залишають теплий слід, яким десятки гірників щоночі пішки добираються додому. Їх, звичайно, такі піші переходи ніяк не тішать, зате керівники шахти і автоколони не нарадуються: нарешті цілком і повністю поставили роботу на ноги!

О. МИЧКОВСЬКИЙ,
забійник.

Шахта «Кремінна № 1»
Кремінського району Луганської області.

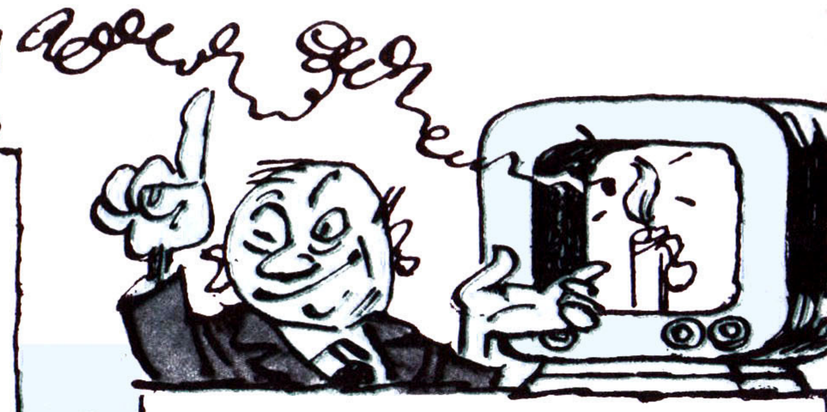

Звернись, будь ласка, до начальника київської механізованої колони № 1 «Сільенерго» т. Покровського і попроси, хай він розповість, як можна дивитися телевізор при допомозі каганця.

Якщо вірити т. Покровському, то виходить, що це робиться дуже просто. Для цього основне, як він сказав, поставити у селі стовпи, протягти дроти, а після цього нам, колгоспникам 4 бригади сільгоспартілі «Дружба», залишається купити телевізори, електроутюги та пральні машини. Ми все це купили, а т. Покровський ще в квітні 1966 року поставив стовпи і протяг дроти. Але світла у нас як не було, так і нема.

Тому, Перче, й просимо тебе, щоб ти звернувся до т. Покровського і запитав, чи, живучи у Києві, він теж дивиться телевізор, нагріває утюг та пере білизну при допомозі каганця чи в інший спосіб? Хай би поділився досвідом. Ми б з охотою той досвід у своєму селі запровадили. А так тільки електроприлади ржавіють.

20 ПІДПИСІВ.

с. Березівка
Малинського району
Житомирської області.

Ти, певно, не раз читав у гардеробах ресторанів, пляжів, бань застереження: «За пропажу цінних речей адміністрація не відповідає». Страшне застереження! Після такого мимоволі таки візьмеш цінні речі з собою в кошик або целофановий мішечок.

А як реагувати на табличку, що прикрашає реєстратури майже всіх дитячих районних поліклінік Києва: «За збереження колясок адміністрація не відповідає»? Адже до кошика коляску не покладеш, і в целофановий мішечок вона не влізе.

Звичайно, ми не впевнені, що залишати коляску без нагляду дуже небезпечно. Але чи не здається тобі, Перче, що від такої таблички тхне бюрократизмом.

Є. МІРОШНИЧЕНКО,
Д. СОЛОГУБ,
В. ГУБЕНЧУК та інші.

Уже третій рік рибгосп «Миколаєво-Голлє» Зарічнянського району б'ється з Сарненським БМУ-66. І третій рік тріщать чуби у сусідньому, Володимирському районі — в Новосілках та Малих Телковичах. Тріщать у колгоспів, тріщать у робітників радгоспу «Бєльський», тріщать у працівників Володимирецького лісгоспзагу.

БМУ-66 будує. А з рибгоспу аж клоччя летить. Кілька десятків тисяч карбованців пішло за водою на будівництві водопостачального каналу з р. Стир. БМУ зляпало його так, що вода весь час розмиває дамбу. І тоді хапаються за чуби сусіди. У них та вода заливає поля і городи, затоплює ліс, рве греблі, змиває мости і вириває страшні чорториї. Не інакше, як в один з них вскочило все Сарненське БМУ-66 на чолі з начальником т. Пилипенком: ні канала ніхто до пуття не доводить, ні з водною стихією не бореться.

Поки не пізно, треба рятувати БМУ з біди. Попроси, Перче, начальника Ровенського облводгоспу т. Левченка очолити рятувальну експедицію.

Н. КУРБАТОВ,
секретар парторганізації
радгоспу «Бєльський».

Ровенська область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Заступник голови Житомирського облвиконкому т. Нероденко повідомив, що критику визнано правильною. Міськрада накреслила заходи по усуненню недоліків, зазначених у фейлетоні.

☆ У «Перці» № 7 було вміщено листа про завідуючого Корсунківським фельдшерсько-акушерським пунктом (Тальнівський район) Ф. З. Півторака, який недбало ставився до своїх службових обов'язків.

Завідуючий Черкаським облздороввідділом т. Шликов повідомив, що таке дійсно було. На Півторака накладено суворе адміністративне стягнення та попереджено, що коли він не поліпшить роботу фельдшерсько-акушерського пункту, його буде звільнено з роботи.

☆ Про те, що Корсунь-Шевченківський ремонтний завод випускає з ремонту автомашини з дефектами і вони мають непривабливий зовнішній вигляд, писалося у листі, вміщеному в № 9 журналу.

Листа було обговорено на поширеному засіданні партбюро заводу. На винних у випуску бракованої продукції накладено стягнення. Недоліки, які мали місце в ході ремонту автомашин, усуваються.

☆ У журналі «Перець» № 2 було надруковано замітку «Радість бракороба», в якій розповідалося, що Нікопольський механічний завод (Дніпропетровщина) випускає неоковирні поштові скриньки.

Секретар Нікопольського міськкому КП України т. Прудков повідомив редакцію, що замітку було обговорено на виробничих зборах колективу цеху № 2 мехзаводу. Критику Перця визнано правильною.

Винних у випуску бракованої продукції притягнуто до відповідальності. Посилено контроль за якістю поштових скриньок.

☆ «З олівцем по Новоград-Волинську» — так називався фейлетон («Перець» № 4), в якому йшлося про недоліки в побутовому та комунальному обслуговуванні населення цього міста.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:

М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**
Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 15 (769)
(на украинском языке).

Підписано до друку 19. VII. 1967 р.
Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 13531. Зам. 03510. Тираж 1 150 000 прим.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

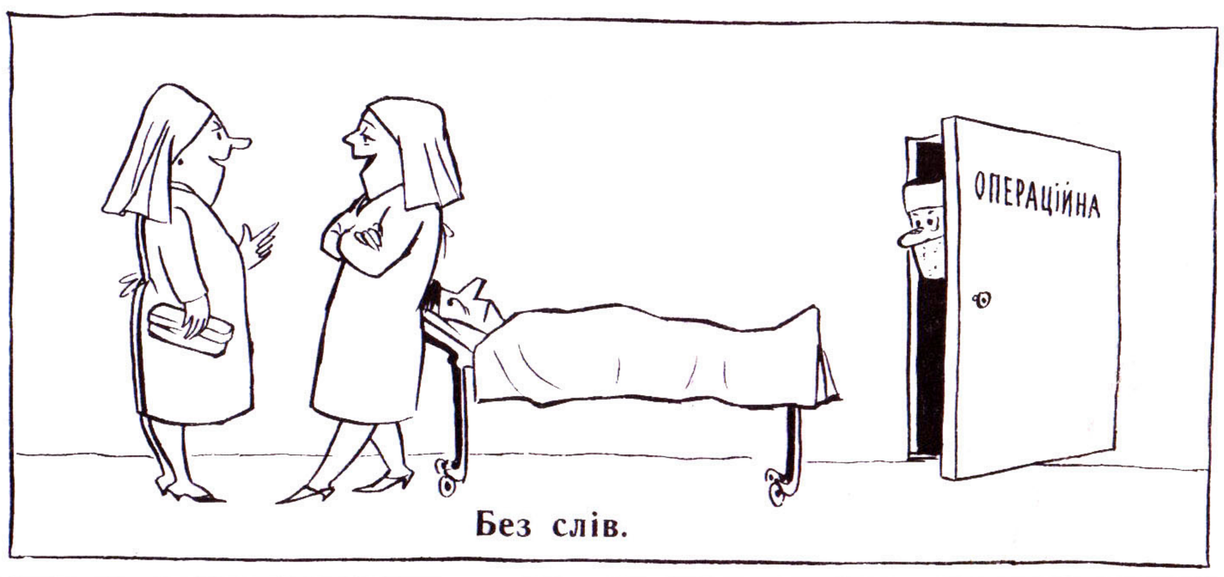

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

ЗНАЙОМТЕСЬ-ФІГЛІ!

Народні усмішки на Закарпатті звуть фіглями. Видавництво «Карпати» порадувало прихильників народного гумору збіркою «Закарпатські сміховинки». Читачам Перця буде приємно познайомитись з веселими фіглями з цієї книжечки.

ЕКЗАМЕН І ПІТ

Професор медицини: — Скажіть, як можна в людини викликати піт?

Студент: — Послати до вас на екзамен...

У РІВЧАКУ

— Пане начальнику, та хто видів так упиватися, щоб у рівчаку лежати?

— А ти, хлопе, хотів, щоби я тверезий у рівчаку лежав?

ЗАСПОКОЇВ

Клієнт невдоволено відсунув тарілку і покликав офіціанта.

— Скажіть, будьте ласкаві, у вас кожного дня такі погані обіди?

— Ай де! По понеділках їдальня не працює!

РУКИ ТРЯСУТЬСЯ

Жінка: — Допоможи мені прибрати кімнату.

Чоловік: — Не можу, щось нездужаю. Голова болить, та й руки трясуться.

Жінка: — Ну от і добре, витряси тоді ряднину.

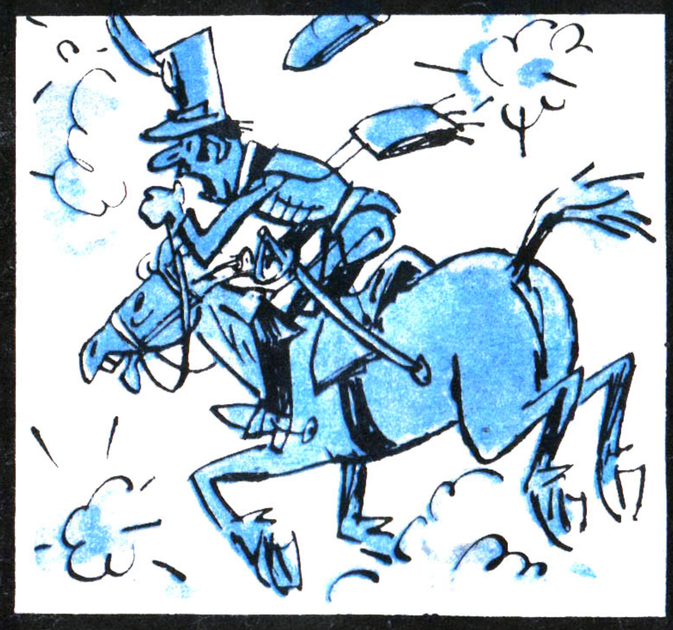

ГУСАР

Питають одного новобранця в цісарську армію, ким він хоче бути: піхотинцем чи гусаром.

— Гусаром, красне панство.

— А чому, герою?

— Бо як буде війна, то на коні можна швидше втекти.

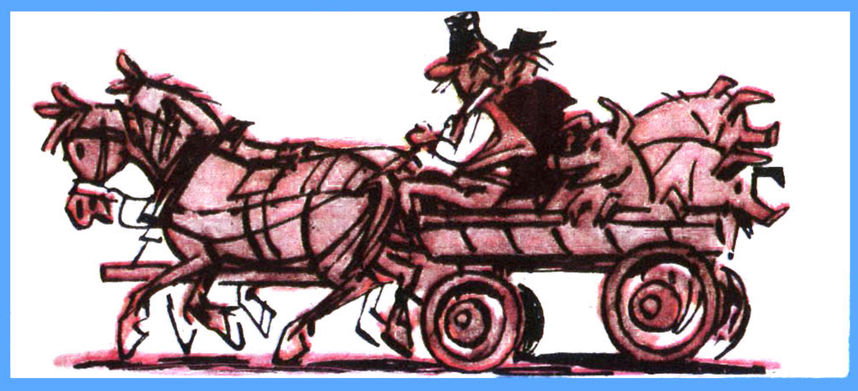

УСІ СВИНІ...

— Куме, чи багато вас було на возі, коли їздили на ярмарок?

— Та багато: я був, один нотар, один біров * і ще дві свині.

* Староста.

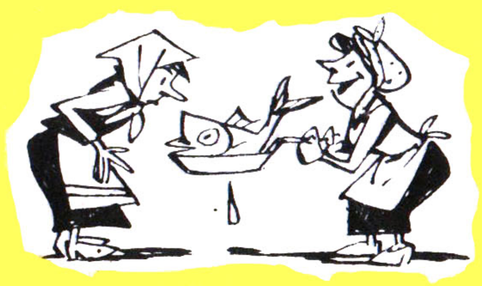

СОБІ НА РУКУ

Прийшла Явдоха до сусідки й каже:

— Кумо! Дозволь мені засмажити рибу в твоїй олії, а я потім тобі дозволю зварити шмат свинини у моїй капусті.

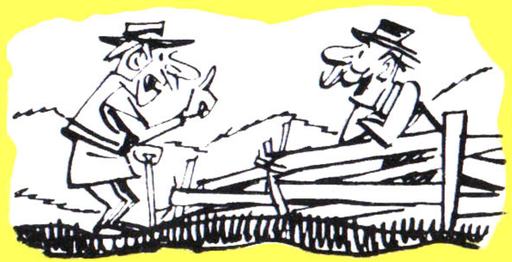

СКІЛЬКИ РАЗІВ ПРОСИТИ

— Вже вп'яте я змушений просити, щоб ти вернув мені борг.

— Бач, який! А я мав аж вісім разів просити, поки ти мені позичив...

ЩОБ НЕ БУЛО ЖАЛЬ

Ферко: — Ну й вибрали ви собі жону: і стара, і глуха, і негарна. Для чого таку?

Микола: — Для того, аби не було жаль, як умре.

ЩИРИЙ СЛУГА

Пан: — Но, чуєш, Петре, мені цієї ночі так боліли зуби, що аж на стіну дерся. Не знаю, що чинити, якщо й цієї ночі будуть так боліти.

Петро: — Пане, то, може, вам до стіни на цю ніч драбину підставити?

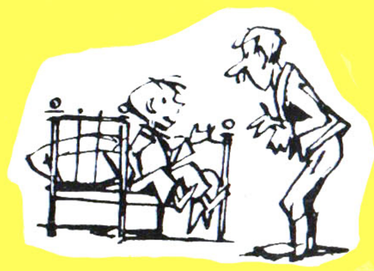

ФАЙНИЙ СОН

Хлопець: — Няньку, мені приснилося, що ви мені купили файні чоботи!

Батько: — Файний сон! Але най тобі присниться й те, за що я їх маю купити!

НА КУПЕЛІ

— Де ваша пані?

— Поїхала на купелі на цілий місяць.

— Йой, то ваша пані така бридка, що мусить цілий місяць купатися?

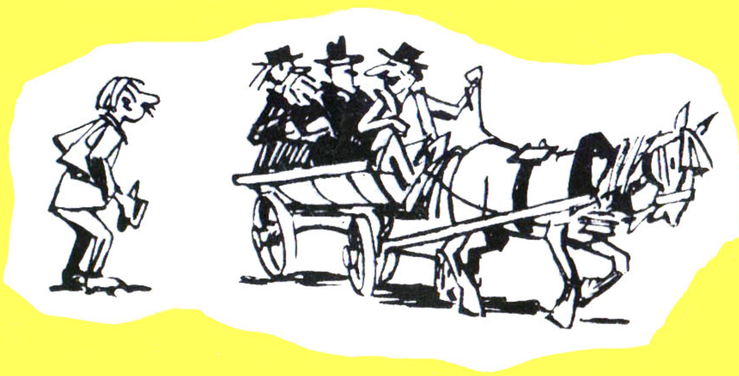

НА ВОЗІ

Слуга, не спитавши дозволу, підсів на воза, на якому сиділи піп і нотар. Їздовий його побачив і закричав:

— Не йдеш з воза ти, осле?! Не бачиш, що вже два сидять на нім?

— Перепрошую, я одразу й не впізнав...— посміхнувся слуга і зліз з воза.

СПАДЩИНА

— Кажуть, старий Гриць умер?

— Айно. Все, що мав, лишив для своєї жони.

— А багато лишив?

— П'ятеро дітей...

НА ВАРТІ

Вояк: — Стій! Хто йде?

Стара баба: — Не бійся, пане вояче. Я тобі нич не зроблю...